

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Θέε μου... Θέε μου, τί θα γίνει...
 Η Τρούλια την γέμιζε κατασπαραγμένη.
 Έβραμα την αγάλασε και της είπε :
 Μην απελπίζοσαστε. Δεν χάθηκε κάθε ελπίδα. Ύστερος τρόπος να φύγει το γράμμα για την Άδγη, χωρίς να δοθεί στο Ταχυδρομείο. Πώς ; φώτισε η Ρόζα.
 Θα το δώσω σε κάποιον γνωστό μου να το δώσει στο βατόρι. Και θα πάη ασφαλώς έτσι ;
 Ασφαλώς.
 Α, πόσο είσαι καλή, αγαπητή μου, πόσο είσαι καλή ! Έλεο στην αγάλα μου.
 Αγκαλιάστηκαν και φίληθηκαν νοσήθοντας ειλικρινή φρόνη ή μάη για την άλλη.
 Μια ώρα κατόπι, η Τρούλια είχε κατορθώσει να πάρη απ' τ'ο γραφείο κομμά ένα φάκελλο. Την άλλη μέρα είχε και τ'ο γραμματόσημο. Η Ρόζα έκλεισε τ'ο γράμμα και της τ'ο παρέδωσε.
 Τ'ο χέρι της έτρεψε. Ήταν ξεσηρατά συγγραμμένη.
 Μην κάνης έτσι, της είπε η Τρούλια. Τ'ο γράμμα σου θα φτάση εκεί που τ'ο στέλνεις.
 Μαζάρι, φώτισε η Ρόζα άναστενάζοντας.

Ο ΘΕΟΣ ΑΓΑΠΑΕΙ ΤΟΥΣ ΕΡΩΤΟΥΜΕΝΟΥΣ

Στ'ο μεταξύ αυτό, ο Λαμπιρης εφοσζόμενος στην Άδγη δεν έχανε καθόλον τόν καιρό του. Είχε συναντήσει τάν έπονητό σαζογο της κορης του και τού είχε υποσχεθή πως όλα θα τελειώναν πλέον κατ' εύγη.
 — Θα κάμεις τούς γάμους σας, τού είπε, στη Νάξο.
 Έξαινος παραξενετρηκε, μα ο Λαμπιρης τόν-καθησυχασε άιέσως.
 — Η Ρόζα ήταν άδιάθετη τις τελευταίες ήμέρες, τού έξηγησε, και την έστειλα ένα ταξειδάκι ως εκεί με τή μητέρα της. Τώρα θάνα έντελώς καλά και θα μάς περιμένη...
 — Θα μάς περιμένη ; φώτισε ένθνος με κάποια άμφιβολία.
 Και βέβαια θα μάς περιμένη. Δεν την έξερεις τή Ρόζα κι' έχεις δίπνο να άμφιβάλλης, φίλε μου. Είπε διο καρδιά. Θα σε κάμη έντεχομένο... Έτοιμάσον όστόσο γιατί θα φέγομε μια από τις ήμέρες αυτές.

Την ίδια αυτή ήμέρα, ο Λαμπιρης άποράσισε να βγάλη ε' τ'ο τή μέση και τ'ο σπουδαιότερο έμποδίο στα σχέδιά του, τόν Γαλάξη.
 Δεν έπρεπε να μάθη ο νέος αυτός που βρισκόταν η Ρόζα. Έπρεπε να τόν μερδέμη, να τόν ξεγελάση, όσο να τελειώση τ'ο σχέδιό του.

Να τού γράψη η Ρόζα άπο τή Νάξο που βρισκεται και τί της συμβαίνει δεν ήτοχε φόβος. Ο Λαμπιρης είχε λάβει σχετικώς δια του να μέτρα. Κι' άν ή κθή του έστειλε γράμμα στο ζωγράφο, θα της τ'ο ζωατούσαν στο ταχυδρομείο.

Μολιταύτα δεν ήταν άπειθανο να μάθη ο Γαλάξης την μεταφορά της Ρόζας στο νησι. Πώς ; Κατά ένα οιοδηκότροπο. Ο διάβολος έχει πολλά ποδάρια.

Γι' αυτό ήταν άνάγκη να ξεγελασθή ο ζωγράφος, να παραλλανθρή, να χάση τα ίχνη της Ρόζας.

Ο Λαμπιρης σκέφτηκε άρκετά τί μέσον έλαχε να χρησιμοποιήση σχετικώς και τέλος τ'ο βρήκε.

Δεν ήταν άνάγκη να πάη να δη ο ίδιος τόν Γαλάξη ή να τού στείλη τ'όπο πρόσωπο. Έφτανε να να ξεγελασθή ο νέος ένα γραμματάκι με τέχνη γραμμένο.

Κάθησε λοιπόν και τούγραψε :

Κύριε,
 Όπως θα έξερετε βέβαια, ή κόρη μου έφυγε προ ήμερών με τή μητέρα της για τās Πάτρας. Σε λίγες ήμέρες φεύγω κι' έγω για κεί, μαζί με τόν μέλλοντα γαμβρό

μου, προκειμένου να τελειώσω τούς γάμους των, για τούς έλοιους ή Ρόζα είχε άπολύτως σύμφωνη. Σας γράφο την είδηση αυτή για να σας απαλλάξω άπο μάταιους κοπους και για να σας πληροφοροήσω, ότι δεν πρέπει να έλλίξετε πλέον εις τίποτε και ότι θα κάμει φρόνιμα να μη μάς έννοχλήσετε στο έξής.

Μετά τιας Ν. ΛΑΜΠΙΡΗΣ

Επί τέλους !..

Τ'ο γράμμα αυτό θα πέρασε τόν Γαλάξη και θα τόν απέλιξε. Κι' άν άζόμια ήθελε να τρέξη πίσω απ' τή Ρόζα θα τραβήκε για την Πάτρα, κι' όσο να καταλάβη την γράμα του, όλα θα είχαν τελειώσει. Κι' ο Γαλάξης ;

Ο άτυχος νέος είχε χάσει την ήσυχία του, είχε χάσει τή γαλήνη της ψυχής του, είχε χάσει τόν ήλιο του, μην ξέροντας τί είχε άπογίνει ή Ρόζα.

Έτρεξε παντού, φώτισε παντού, παραμόλασε νύχτες βλάκηνες κάτω απ' τ'ο σπίτι του Λαμπιρη, μη δέν πτόσσει να μάθη τίποτε.

Πάνω στην άπειλυσία του κάθησε κι' έγραψε στη αλή της Ρόζας, την Άδγη. Της έξηγησε τί τού συμβαίνει και την ξεσηρασε να τόν πληροφορήση τί άπόγινε ή αγαπημένη του.

Μα και ή Άδγη δεν ήξερε τίποτε.

Τοβάτελε όστόσο σπίτι του την δασκάλα που της παρέδιδε γαλήνα, για να τόν πληροφορήση ότι δεν είχε ιδέα της ξεαμάνισως της φίλης της κι' ότι θα γαίσιε τόν κόμπο να μάθη τί γίνεται.

Η δασκάλα της Άδγης, άρκετά νέα και άρκετά νόστιμη και καλόκαρδη, βρήκε τόν Άνδραά βυθισμένο σε μαύρη άπειλυσία. Τού είπε τα λόγια της Άδγης και άφού σκέφθηκε λίγα λεπτά τού υποσέχθηκε πως έντός της ίδιας ήμέρας θα προσπαθούσε να εισχορήση στο σπίτι του Λαμπιρη για να μάθη τί συμβαίνει.

Έτσι ο Γαλάξης πληροφορήθηκε κάπως, μη δέν άφηνε να ξεαμάνιστη στην ίδια και χειρότερη άπειλυσία. Γιατί ούτε ή Άδγη, ούτε ή δασκάλασά της κατορθώσαν να μωούν στο σπίτι της Ρόζας, τ'ο όποιο ήταν κατάκλειστο και φωνάτανε άκατοίχητο.

Έπιεσαν βέβαια στο σπίτι ο Λαμπιρης με τ'α παιδιό του και την έπαιρεια. Μα είχε δώσει διαταγή να μη δεχτούν κανένα, να μην άνοήσουν σε κανένα...

Έτσι είχαν τ'α πράγματα, όταν ο Άνδραάς, τρελλός από τή λύπη του, έλαβε τ'ο γράμμα τού Λαμπιρη.

Όταν τ'ο άνοιξε και τ'ο διάβασε τ'ο γράμμα αυτό, έμεινε για λίγα λεπτά έμβρόντητος. Τ'ο ξεαναδιάσασε και για δεύτερη και για τρίτη φορά κι' έλειτα σίχτηκε στο καρβιάκι του κι' άρχισε να κλαίη, κρατώντας τ'ο σιχατά στή σιχατά του.

Ήταν λοιπόν αλήθεια ;

Τόν είχε άπαρηνηθεί ή αγαπημένη του ; Δεν έπρεπε νάχη καρμιά έλπίδα πειά ; Θάπατονε άντρα της έναν άγνωστό της, ένα πού της τόν δινανε με τ'ο ζορι και θα τόν ξεζωνούσε αυτόν ;

Κλαίγοντας σαν μικρό παιδί ο Άνδραάς, ξεανάουξε τ'ο γράμμα τού Λαμπιρη και τ'ο ξεανάουξε για τετάρτη φορά. Τ'ο διάβασε με προσοχή, προσπαθώντας να εισχορήση στο μυατόμο ποζάρουε. Και σιγά-σιγά, έφ' όσον άνακατόσε την ήρεμία του και ή κούρσι της λύτης περνούσε, άρχισε να καταλαβαίνει πως ο Λαμπιρης έφρέδετο.

Όχι, δεν ήταν όποτε δεν ήταν να τόν άπαρηνηθή ή Ρόζα.

Την είχαν πάει στην Πάτρα για να την παντρέψουν φανετα διά της βίας. Ναι, αυτό συνέβαινε. Δεν έπρεπε λοιπόν να γάνη καιρό. Έπρεπε να τρέξη άμέσως κοντά της. Η αγαπημένη του θα τόν περιμενε αναμυβόλος με άγονία για να την γλυτώη απ' τ'α νύχια τού πατέρα της.

(Άκολουθεί)

Άφού σκέφθηκε λίγα λεπτά τού υποσέχθηκε...